

Pe 2 Martie 1979 după ce am aranjat oamenii la puncte ^{de} de lucru am plecat și eu la blocurile din cartierul Berceni de unde pe la ora 10, am dat un telefon la birou să întreb dacă s'a ivit vreo urgență.

Mi s'a spus că am fost căutat de un văr de la Timisoara...
Le-am spus că n'am nici un văr și probabil este o greșeală.

Pe la 11,30 din nou am dat telefon și mi s'a spus că persoana care m-a căutat a revenit lăsând un număr de telefon.

Când am venit în jurul orei 12 am dat telefon la numărul lăsat și de acolo a răspuns o voce:

-Donule Cici de când te caut, am venit de la Timisoara și vreau să stăm puțin de vorbă. Sunt Muia și v-am cunoscut cu peste 10 ani în urmă la Moldova, ^{Nova}, spuneti-mi unde să vin.

Mi-am reamintit că era căpitanul de securitate care m'a chemat "auzind" (cred că a fost pretextul să mă cunoască) strigându-se du pămine: hoțule, puscăriașule ne-ai furat munca.

I-am spus că sunt în trecere, în timpul prânzului, ca să i-au unele materiale și plec pe șantier.

Domnu Cici, vin imediat, așteptați-mă.

Vorbeam fără înconjur, în birou unde mai erau 4 colege.

Am închis telefonul și le-am spus colegelor că dacă vine cineva și întrebă să spună că am plecat la magazie după materiale și să caut o mașină să le duc pe șantier.

Mi-am luat paltonul și am coborât în curte, și mă uitam după mașină să merg la magazie. În acest timp văd venind dinspre poartă mai mult fugând un om și se adresează, domnu Cici stați puțin.

S'a apropiat zicându-mi: V-am căutat de azi dimineață și erați pe șantier, vreau să stăm puțin de vorbă.

Pofitim, aici pe bancă.

Aș vrea undeva într'un birou.

Dar nu am decât un colțisor despărțit cu P.F.L. într'un birou unde lucrăm cei din serviciul nostru.

Acolo este bine, mi-a răspuns.

Am urcat, a intrat și respectos a dat bună ziua și am intrat în aceea despărțitură. Una din colege a adus repede 2 cafele bănuind că este vărul meu, cum se recomanda-se, dar după plecare lui mi-au spus că li s'a părut ceva suspect.

Ne-am așezat la o masă, față'n față și a început: Ce bine-mi pare că v-am găsit. Am venit toată noaptea cu trenul de la Timisoara și colegii mi-au spus să stau de vorbă cu dumneata... și serviata ce o avea sub braț a pus-o în fața mea. S'a așezat pe scaun spunând mi...dă-mi voie să iau un anti-vralgic că mă doare capul de nedormit... a întins mâna peste masă, a scos un antinevralgic, dar în același timp a apăsat.

Mi-am dat seama că are magnetofon în servietă și poate a făcut-o chiar intenționat... ca să-mi dau seama de ce spun, și a început:

-Cum o duceti?

Bine, am răspuns.

-Dar ce se întâmplă?

Nimic... paream indiferent și vroiam să văd ce intenționează.

-Dar de ce vreți să plecați?

Dar ce ce să stau!

-De ce sunteți nemulțumit, nu vă convine serviciu...?

Am avut probleme cu serviciu, cred din cauza securității...

-Nu se poate?

Păi de când s'a spus că s'a pus lacăt, s'a mințit, tot timpul am fost urmărit pe șantiere, d-voastră știți că și în Banat, și cu greu am reușit să mă apropii de familie, și nici acum nu sunt lăsat în

pace. Acasă când vin de la lucru găsesc securistul care-mi cere să le dau o mână de ajutor. La birou mi-a așezat pe un scaun alăturat un informator, peste tot numai ochi indiscreți... Au început și la servicii să supravegheze soția...

-Poate vreți un alt serviciu...?

Poate vreți să mă faceți director?

-Dar să vă ajutăm să vă dispară această bănuială? Sau să fiți împreună cu soția în aceiași întreprindere?

Am început să zâmbesc, dumneavoastră nu știți că nu este bine să fie sotul cu soția în același loc de muncă? Avem exemplul cu academișianul și soțul în capul satului, pardon al statului, și lucrurile nu merg bine. (Erau atunci la modă scheciurile lui Amza Pelea cu "Leana lu zăpăcițu din capu satului").

Și vreau cel puțin să dispar eu, ca să nu mai sufere soția și să nu aibe probleme fata care la anul termină și se pune problema facultății, și din cauza mea să nu poată asigura pregătirea pentru viitor.

-Eu promit că mă voi ocupa de această problemă.

Mai bine spuneți colegilor d-voastră să mă lase să plec și să nu mă mai iscodească la tot pasul. De exemplu vecinii îmi spun că se interesează de mine, ce vorbesc, cine mă vizitează....

-Pot să spun un lucru, că eu lucrez pe frontieră și sunt foarte mulți care au plecat și se întorc dezamăgiți de ce găsesc în lumea capitalistă.

-Eu vă promit că nu mă voi întoarce, i-am răspus.

A continuat să insiste să nu plec, și mi-am dat seama că o făcea ca să se înregistreze pe magnetofon spre a-și justifica misiunea.

M-a rugat să ne mai întâlnim în oraș, dar i-am spus că nu am timp de pierdut, de la serviciu cum să capăt servietă în care am cele două schimburi, alerg prin oraș să caut de mâncare.

În sfârșit, văzând că nu ajunge la un rezultat și-a luat servietă din fața mea, nu înainte de a apăsa pe bunon, fără să se mai ferească. S'a ridicat și iesind din birou a salutat respectos pe ceilalți. Când am ajuns la poarta întreprinderii iar a insistat să ne mai vedem și în fața refuzului mi-a spus că el mă va căuta la servicii...;

Numai dacă mă veți găsi fiindcă sunt foarte ocupat și să vorbiți cu directorul, că sunt în timpul serviciului. L-am rugat să nu mă aresteze de acasă, ca să nu sperie fetița, și ne-am despărțit.

.....
La întoarcerea în birou, kolegele care ascultaseră cu ceașca la peretele din P.F.L. au zămisert toată discuția și mi-au spus că îl pușesem bine la punct. De atunci și-au dat seama de ce se întâmplă cu mine și mă bucuram de mai multă simpatie.

Eu însă tăceam și nu comentam, pentru a nu fi deturnat din planul ce-l urmăream, pot zice, pas cu pas.

x x x

Luna Martie începe cu o avalanșă de știri care cred că mi-au ușurat acțiunea și posibilitatea de mișcare, deoarece ochii securității s-au împrăștiat în direcții diferite, nu numai în București ci și în provincie fiindcă în noaptea de 3/4 Martie explodase bomba "SLOMR" care era pregătită de vreo 10 zile.

Cinsprezece muncitori din Turnu Severin și cinci din București (un doctor, un economist, un fost luptător comunist din Spania, un fotograf și o funcționară) creaseră Sindicatul Liber al Oamenilor Muncii din România) adică S.L.O.M.R. și reușiseră să trimită programul de acțiune, în străinătate, prin care se urmărea, sindicatele de sub tutelă partidului comunist și revenirea lor la rolul profesional.

Europa Liberă a transmis declarația de constituire și programul, chiar numele și adresa unora din membrii.

Am reținut numele lui Gheorghe Brașoveanu și adresa din str. Grogore Alexandrescu nr.62(?) în fața spitalului de copii.

În dimineața de 4 Martie 1979 trecând pe la spitalul de copii m-am oprit o clipă în fața casei respective și o doamnă din curte mi-a spus: circulați că Brașoveanu a fost arestat.

Am ajuns la Grözăvești și am intrat în curtea I.C.A.B-ului unde am asistat la o scenă incredibilă. Din clădirea -Cabinetului medical- era scos doctorul ~~Ion~~ *Cană* în halat alb(din cabinetul de consultatii) și îmbrăncit într'un I.M.S. al securității.

Lumea speriată privea cu teamă la acest spectacol. În 2-3 ore s-a aflat că făcea parte dintr'un sindicat liber al muncitorilor.

Tot Europa liberă seara ne-a lămurit în legătură cu programul SLOMR-ului și începerea arestărilor.

În zilele ce au urmat s-a anunțat aderarea a zeci de persoane. Acțiunea lua amploare și la 34 de ani de la înstaurarea regimului comunist, tot Europa Liberă a anunțat că frezorul V.Chender de la Sighișoara a adus la București adeviziunea a 1.487 muncitori din județul Mureș care se constituiseră cu un an mai înainte, în "Sindicatul muncitorilor, țărănilor și soldaților", în clandestinitate.

Europa liberă a anunțat că pe 6 Martie au fost tăiate legăturile telefonice ale lui Cană și Brașoveanu interzicându-se intrarea în locuințele lor.

x x x

În această perioadă deși eram ocupat cu serviciu și preocupat de situația mea legată acum de desfășurarea manifestațiilor de la Paris, căutam să mențin legăturile cu Remus Radina și Ionescu Nicolae-Galbeni, pentru schimbul de informații și întâlnirile le fixam la despărțire pentru data viitoare, prevăzând pentru siguranță și o dată ulterioară în caz că intervine ceva neprevăzut.

Anunțându-se vizita în România a Președintelui Franței -Valéry Giscard d'Estaing, m-am dus la Nina Anca-Bârbuș care mi-a bătut la mașina de scris, o scrisoare de mulțumire pentru ~~pe~~ permiterea autorităților franceze de a se manifesta în -Place de Trocadero- împotriva persecuțiilor la care am fost supus de regimul de la București, care nu respectă drepturile omului și acordurile încheiate la Helsinki.

Pe 6 Martie m-am dus la Ambasada Franței și am reușit să stau de vorbă cu Secretarul ambasadei care mi-a promis că scrisoarea va fi dată de către Ambasador președintelui Franței.

Anexez scrisoarea:

Excellence,

Je soussigné, Ionitoiu Cicerone Aristotel Traian, domicilié à Bucarest, 25, rue Emil Bodnăraş, Secteur 7, ancien professeur d'histoire et actuellement technicien-constructeur, ai l'honneur d'apporter à votre connaissance ce que, au cours des manifestations qui ont eu lieu place Trocadéro, à Paris, la semaine passée, on a demandé, entre autres, que les autorités roumaines me permettent de faire un voyage en France, en respectant les droits de l'homme et les accords d'Helsinki.

Je me permets de vous informer que, par suite de mes convictions démocratiques, j'ai eu à souffrir ^{depuis 1944} d'innombrables vexations - notamment plusieurs arrestations et de nombreuses années de prison. Je n'ai pourtant jamais pu me résigner à abandonner l'espoir de voir un jour mon innocence et mes droits reconnus.

Votre visite, qui honore notre pays et que tous les Roumains accueillent avec de vifs sentiments de joie et de sympathie, est pour moi aussi une raison d'espérer que nos autorités se montreront plus favorables à ma demande de m'accorder un passeport - demande qui a été faite pour la première fois en 1975 et répétée depuis à divers intervalles.

Dans cet espoir, et comme un très ancien ami et admirateur de la France, j'ai l'honneur, Excellence, de solliciter votre bienveillant appui pour obtenir le visa d'entrée en France.

En vous en remerciant à l'avance, je vous prie de croire,

Excellence,

avec ma profonde gratitude, à ma très haute estime et considération.

Bucarest, le 6 mars 1979

C.A.T. Ionitoiu
Bucarest, Secteur 7
25, rue Emil Bodnăraş

A Son Excellence,
M. Valéry Giscard d'Estaing,
Président de la République Française

SECURITATEA IA MĂSURI DE STRICTĂ SUPRAVEGHERE

Un viscol puternic a amânat venirea Presedintelui Franței cu o săptămână.

Gândindu-mă că la Paris se manifestează pentru mine și eu stau la București fără să mă solidarizez cu acțiunea lor, am hotărât ca în fiecare zi, până la rezolvare, să trimit câte un memoriu-scri-soare lui Ceausescu în care să-i cer să mi se elibereze pașaport. Si am început această acțiune.

Săptămâna următoare s'a anunțat pentru joi sosirea presedintelui Franței. Miercuri înaintea plecării de la serviciu a venit directorul și mi-a spus să pregătesc devizele blocurilor cutremurate și să-l aștept că vom merge împreună să vedem situația lor.

Am pregătit devizele în așteptare.

A doua zi, le-am pus pe birou și am aștepta venirea directorului, care n-a sosit.

Vineri dimineața a venit și s-a scuzat că a avut treabă, dar vom merge după ce aranjează lucrările de birou.

Am așteptat, și tot am așteptat. Am auzit că s'a suit în mașină și a plecat. S'a făcut ora plecării și nu mai dăduse nici un semn.

Am plecat convins că totul a fost o stratagemă ca să mă țină blocat la birou, din dispoziția securității, să nu ies în fața presedintelui Franței.

Sâmbătă dimineața nu mai m'am dus la birou.

Luni când am ajuns, colegele mi-au spus că am fost căutat cu insistență de director care le-a spus ca imediat ce vin să mă duc la el. La câteva minute a intrat și directorul însoțit de contabil și m-a întrebat de ce n-am venit Sâmbătă. I-am răspuns că mi-am luat liber, fiind și scurtă, fiindcă aveam o săptămână lucrată peste program, la intervenții, în timp de noapte.

A insistat să-i spun unde am fost Sâmbătă. Am răspuns, acasă.

Contabilul, în spatele lui râzând a adăugat: În fața manifestanților la președintele Franței.

Zâmbind i-am ripostat: Nu vezi că nici nu ști să asculti Europa liberă care a comunicat că la Paris manifestează românii pentru plecarea lui Ionitoiu din țară, în timp ce președintele este în România ca să ceară plecarea celor ceruți de manifestanți, anunțându-le numele, printre care și al meu.

Si cum n-ai fost nicăieri Sâmbătă?

Nu, domnule director și fiți sigur că nu vă fac greutăți. M-am convins că reținerea mea la birou Joi și Vineri a fost un pretext cerut de securitate care se temea să nu merg și să încerc să dau vre-o scrisoare Presedintelui Franței. De aceea securitatea a venit și m-a căutat și aici la birou, colegii știu. Dar eu prevăzător am dat cu două zile mai înainte, ca să-i fie înmănată. Dumneavoastră v-ati făcut datoria și eu deasemenea.

Au plecat liniștiți și nici nu mi-a reproșat vreodată, din contră directorul m-a apărut, cum a putut, ca un om conștiincios...

x x x

După trei zile m-am dus la consulatul francez, am reușit să intru cu o oarecare greutate și am ajuns să vorbesc cu o doamnă, mi se pare Duran (?), căreia i-am spus că am fost informat de la Paris că sunt trecut pe o listă prin care se cere să mi se permită eliberarea unui pașaport pentru Franța...

După o așteptare de câteva minute s'a înapoiat și mi-a spus că sunt trecut pe listă.

Nu-mi venea să cred!

Am întrebat... și acum ce trebuie să fac?

Să completați 4 formulare și să aduceți 4 fotografii tip pasa-

port. Dar cum vreți să mergeți în Franța ?

I-am arătat cazierul judiciar și am spus că am fost condamnat politic, în mai multe reprize!

In cazul dumneavoastră numai plecarea definitivă este posibilă.
Și formularele de unde le pot lua?

Noi vi le dăm.

Când puteți să mi le dați?

-Când doriți. Si acum dacă le vreți.

Vă rog dați-mi-le.

Mi le-a dat și mi-a spus să le aduc însoțite de 4 fotografii și completate.

.....

M-am dus la Nina-Anca-Bărbuș, le-am completat și după ce au fost gata fotografiile, din nou m-am dus la consulat. Depunându-le am întrebat: eu pot să ajut cu ceva pentru obținerea pasaportului?

-Adică ce credeți că ați putea face?

Să declar o grevă a foamei, am zis eu.

Nu, mi-a răspuns. Până ce vine aprobarea de intrare în Franța, sau în orice altă țară, nu e bine să întreprindeți nimic.

Si cât durează până vine aprobarea?

Maximum 45 de zile.

Am mulțumit și am plecat împăcat sufletește că am realizat un lucru mare. Mai aflasem că pe listă erau trecute 120 persoane.

.....

M-am întâlnit cu cei doi prieteni și le-am spus demersurile făcute până la acea dată. Bineînțeles cu fiecare separat.

.....

Am aflat că după încetarea urmăririi penale, ceilalți prieteni, în special Corneliiu Coposu, Ion Diaconescu, continuau să fie su-praveghiați de nenumărate "surse", iar mijloacele de ascultare funcționau în plin.

Dar regimul căuta printr'o asociație A.D.I.R.I. (Asociația de Drept Internațional și de Relații Internaționale) să "indulcească" concepția sovină a P.C.R.-ului, că viața politică după 1940 s'a datorat comuniștilor care au dat lovitura de la 23 Aug. 1944, acceptând și un rol minor regelui și lui Maniu. La aceste ședințe invitat și Cornel Coposu care a spus lucrurilor pe nume, a nemulțumit partidul, care l-a schimbat pe președinte și a dus din nou la o anchetare a celor ce participaseră la ședința însoțindu-l pe Coposu, care

făcuse declarații îndrăznețe și reale, pe care nimeni nu putea să le contrazică, iar cei tineri prezenți și le notau și cereau explicații suplimentare. După câteva astfel de ședințe s'a ajuns la concluzia că lista participanților la ședințe să fie aprobată de Ministerul de externe care tutela această asociație.

Tot în această perioadă de "vârf" din Mai 1979, Coposu este semnalat de o "sursă" că întâlnindu-se întâmplător cu "obiectivul" acesta i-a spus că "este sigur că acest regim se va dărîma, îmbătrînind și uzându-se, poate mai repede decât credem, ca de altfel toate regimurile totalitare, bazate pe forță. Dacă aceasta se va realiza, atunci se va instaura un adevărat regim democratic care este ideal pentru guvernarea unei țări..."

Pe 18 Aprilie ¹⁹⁷⁹ reușisem să trimit un Memoriu, în limba engleză lui Alexandru Bratu, prin Ambasada americană de la București, pentru a-l folosi după cum va crede de cuviință ca să se sustină în continuare teza plecării mele din țară.

MEMORIAL

The undersigned, Cicero A.T. Ionițoiu, born at Craiova, Romania, on May, 8, 1924, domiciled in Bucharest, Sector 7, 95 Emil Bodnăraș St., was among the 17 students who, during the Antonescu dictatorship in Romania, protested in writing and by public manifestations against the abuses and the policy of enfeoffment of this country to nazism, which made Romania lose a number of ancient Romanian territories. I never met at that time with communist students and youths to make common cause with the action of revitalizing our national ideals.

After the country was liberated on August, 23, 1944, we could live for only a short period of about 6 months in a liberty which was then gradually oppressed by the illegal Russian occupation which on March, 6, 1945, imposed to the country the unpopular government of Petru Groza.

On July, 25, 1945, in my position as the delegate for Oltenia of the Youth Organization of the Romanian National Peasant Party led by Iuliu Maniu, I was arrested for political activity by the Craiova Security directed at that time by Police Inspector Bădică; however, on August, 1, Chief Prosecutor Voinea cancelled the warrant for my arrest and set me free. During the following month of August, my domicile was repeatedly violated by police, who wanted me arrested again, but I was not found at my home.

On September, 2, 1945, I was taken by the Security and, after 3 days' inquiries carried out in common with the NKVD, I was set free at midnight; the same night, on my way home, I was kidnapped by Russians and taken to their premises, in Gh. Chițu St. at Craiova. Here I was held for 5 days and by a mere miracle I succeeded to escape; in November, 1945, I gave the American Mission in Bucharest a detailed report of these occurrences.

On November, 5, 1945, I was again arrested, this time in Bucharest, being accused of manifestations organized on the occasion of the arrival at Bucharest of Mr. Mark Athridge, President Truman's emissary, for making known to him the desperate political situation in which the position was overwhelmed. After a few days' detention, I was set free and President

- 2 -

Iuliu Maniu offered me his protection and invited me to stay with him at his residence in Sfinților Street, where I lived for two weeks.

It was also in November, 1946, that the Association of the Young Friends of the Anglo-Americans was constituted, whose secretary I was elected to be.

In May, 1946, during the period of so-called liberalization of political life in this country, which was promised at the Great Powers' insistences for enabling the preparation of the elections of November, 19, 1946, I was condemned in absentia to a 2 years' imprisonment for manifestations of protest against the absence of political liberty.

After the rough falsification of the elections of November, 19, 1946, a falsification without any precedent in its amplitude, the government imposed by force by the Russians began to exert a general terror with a view to annihilize all adversaries - either known or presumed, - a terror which resulted in more than 500,000 people entering the prisons and extermination camps, among which the flower of the nation's youth, manhood and intellectuality.

It thus happened that I was taken again by the Security and condemned to 1 year and 6 months of imprisonment.

On July, 14, 1947, the leaders of the National Peasant Party were arrested and, because I refused to give evidence for the indictment, I had very severe consequences to endure.

In March, 1948, I was condemned in absentia to a 3 months' imprisonment.

Liberated in the autumn of 1948, I succeeded after a great many efforts to obtain an appointment as a teacher of history until August, 1949, when I was arrested and condemned to 5 years' confinement in jail, and sent to the forced labour extermination camp of the Danube-Black Sea Canal.

Being set free on August, 15, 1954, I had to earn a living as an unskilled worker doing odd jobs.

On November, 4, 1956, at the moment of Hungary's rising and invasion, I was taken again for inquiries in relation with the students' movement which began to rise against the political abuses. When liberated after a 12 hours' uninterrupted inquiry, I made up my mind to leave Bucharest and worked for some years on various building and geological sites in the provinces. Nevertheless, after searching me for 5 years, the Security found me again at last and arrested me, framing-up a political trial based on falsehood and untrue statements, as a result of which

I was sentenced to 8 years' imprisonment. Because of the glaring falsehood of the accusations, the sentence was annulled; still, I was not set free other false witnesses and new forgeries were looked for and found at last, so that in 1963 I was again condemned to 6 years' imprisonment.

Throughout all the years spent in numerous prisons and camps, and along with a great number of other political convicts, I endured treatments that are unthinkable for a sound mind, typical fascist tortures inflicted to us by beings with human figures, degrading the dignity and the concept of human nature itself.

After my liberation, I resumed working as a builder technician, and I have been since pursued uninterruptedly by the Security organs. On innumerable occasions I was made proposals for becoming an informer, and such proposals were in fact made to all of us, the former convicts, and to a great many other people. In fact, the whole country watched one another, and unfortunately nothing has changed. It really seems that the final aim is to bring people to a state of moral degradation.

As I refused, the Security intervened at the enterprise where I was working, and I was demoted to a worker again.

After a hunger strike which I declared at the Party Central Committee, on June, 9, 1975, I was reinstated in my position as a head builder technician.

The Security went on exerting further pressures on me. On February, 17, 1977, after Mr. Paul Goma's action for the Human Rights defence, I was invited to a hospital for being interned. I did not present myself and the invitation I sent to Mr. Ceausescu.

Albeit I made innumerable memorials addressed to Mr. Ceausescu, against the abuses and framed-up judicial proceedings I had to undergo, these remained without any result, and so I came to the decision of leaving the country. I made my first request for obtaining a passport in 1977.

In September, 1978, I was invited at the Passport Office where I was handed over a form to fill up for a final leaving of the country; on November, 15, 1978, I was examined by the Commission of Sector 7 of Bucharest (where I am living), and on January, 25, 1979, I was informed that my request was rejected.

Since March, 1, 1979, I do not more consider myself as a member of the Romanian trade-unions, which do not play any

role actually and are merely an instrument of the oppression regime.

Since March, 15, 1979, I began to send each day a letter to Mr. Ceaușescu, protesting against all the abuses and framings-up directed against me, requesting either to be arrested or to be given a passport, and I am determined to go on with this action until I will reach a solution.

I am resolute to affiliate myself with all the groups at home and abroad, who fight for man's liberation from slavery, for the recognition of all Human Rights and Liberties.

I thank to all who will support me on the way I chose towards liberty.

Bucharest, April, 18, 1979

Cicero A.M. Ionițoiu
Cicero A.M. Ionițoiu
Bucharest - Romania
Sector 7
25 Smil Bodnăraș St.

AȚIUNI CAMUFLATE ALE SECURITĂȚII

În legătură cu "plecarea definitivă din țară a unor elemente" securitatea luase unele măsuri:

"În cazul elementelor pretabile la acțiuni de dezordine, se va va proceda astfel: cei înadrați în muncă vor fi supuși în discuția după caz, a colectivelor de oameni ai muncii, organizațiilor de masă sau de partid, în scopul influențării lor de a renunța la plecarea definitivă din țară. Discuțiile vor fi temeinic pregătite, pentru a obține rezultate pozitive, iar M.A.I-ul va sprijini organizarea acestora... O deosebită atenție se va acorda folosirii aparatului operativ de securitate, în sensul de a nu apare intervenția directă a acestuia, ci sub acoperirea organului de miliție sau pe spate, evitându-se în acest fel să se dea un caracter politic măsurilor întreprinse..."

Să se rețină atenția comitetelor județene de partid, primilor secretari asupra intensificării activității politico-educative în scopul prevenirii plecărilor definitive din țară..."

Pe data de 24 Mai când am ajuns la Grozăvești, celula organizației ei de bază era în sesiune urgentă pentru a primi instrucțiuni...
La scurte timp am conșins că nu avuseseră odihnă și veniseră cu noaptea'n cap să ia măsuri, să mă salveze din "ghiațele" capitalismului. Cu 34 de ani în urmă, mă salvasem din ghiarele NKVD-ului.
Si după ce trecusem prin șase complete de judecată penală, acum mă aștepta o alta, colegială":